

Най-послѣ дѣдо Генко допира единъ разсilenъ и му подробно разправи цѣлѣта на мисията си. Този го прати при вторъ, вториятъ — при третъ: не можаха да го разбератъ, тъй че старецътъ обиколи почти цѣлото здание и два пѣти се изкачи и слѣзе отъ високата стѣлба, та се много умори. По мозайката и каменнитѣ стѣпала желѣзнитѣ подкови на калевритѣ му издаваха нѣкакъв напѣвъ усилянъ отъ ехото му изъ коридоритѣ.

И послѣдниятъ разсilenъ — изпито нервнозно човѣче — запита строго отъ своя страна и погледна гърнето:

— Какво искашъ, бре дѣдо?

Все съ сѣщия тонъ запитваше безбройнитѣ посѣтителите-провинциалисти, които поради разни нужди съ благоговѣние пристѣпяха прага на министерската врата. Въ парантезъ казано, този разсilenъ наричаха лихварьтъ, защото ужъ раздавалъ пари съ тежка лихва между чиновницитѣ отъ туй министерство.

— Не искамъ нищо, синко, а дира едно нашанче момче, било тукъ въ кѣнциралията. Ходихъ у дома му, ала го нѣмаше. Каза ми сайбийката му, че тукъ безъ друго, ще го намѣря!

И нему вече трети пѣтъ обясни работата старецътъ, пакъ надникна въ една отворена до него стая и запита нѣкакъ фамилиярно и очудено:

— Ами че дѣ сж?!... Тукъ нѣма никого!...

— Още никой не е дошълъ: рано е!

— Какво рано, синко! Откато се е съмнало има 2—3 саата!... Слѣнцето е излѣзло горѣ вече цѣла купраля! По туй врѣме у насъ работницитѣ по кѣра обѣдватъ. Всичкитѣ ли чиновници все тъй късно дохаждатъ? До сега бая работа биха отхвърлили. По хладъ се най-лесно работи.

Всрѣдъ коридора разсильниятъ стоеше мълчаливъ, намусенъ и изправенъ като стѣна прѣдъ дѣда Генка и тъй го погледваше, като да му казва: „Махай се отука! Рано, рано си дошълъ да се прѣпирамѣ!“... Той не смѣеше да пустне непознато лице въ празнитѣ и разтворени сега стаи.